

Kocour v botách

Byl jednou jeden starý mlynář a ten měl tři syny. Než vydechl naposledy, odkázal nejstaršímu mlýn, prostřednímu osla a na toho nejmladšího zbyl jen kocour.

„To je nadělení!“ bědoval nejmladší syn. „Co budu dělat s kocourem? Zabiju ho a z kocouřího kožichu si udělám palčáky na zimu.“ Kocour to slyšel a vylekal se.

„Nezabíjej mě,“ promluvil lidským hlasem. „Živý ti budu užitečnější, uvidíš. Potřebuji jen pytel a pár vysokých bot.“

„Proč ne, můžu to zkusit,“ řekl si nejmladší mlynářův syn a za poslední peníze pořídil kocourovi pytel a holínky.

Kocour si nazul boty, do pytle nasypal trochu zrní, přehodil si jej přes rameno a vyrazil do královského lesa.

O jejich králi bylo známo, že má mlsný jazyk. Ze všeho nejraději si pochutnával na křepelkách. Křepelky však nebylo snadné ulovit. Královští lovci se často vracívali s prázdnou.

Kocour vešel do lesa, rozvázal pytel a položil ho na zem. Trochu zrní vyházel z pytle ven a pak si lehl a dělal mrtvého.

Za chvíli vylezly z křoví dvě křepelky. Zobaly zrní a blížily se k pytli. Nakonec vlezly za voňavým zrním až do pytle. Kocour na nic nečekal, pevně zatáhl provázky, hodil si pytel s křepelkami na rameno a maširoval na zámek.

„Kampak, kampak?“ zastavila kocoura stráž.

„Ke králi,“ odpověděl kocour.

„Kdo to kdy slyšel, aby kocour chodil na návštěvu ke králi,“ zlobil se velitel stráže.

„Já bych ho tam pustil,“ přimlouval se mladší voják. „Král má dlouhou chvíli, třeba se trochu pobaví.“

A tak se kocour dostal ke králi. Uklonil se až k zemi a spustil:

„Budte zdrav, pane králi. Hrabě z Nemanic, můj pán, vás pozdravuje a posílá malý dárek.“

Kocour vyndal z pytle křepelky a podal je králi. Tomu zasvítily oči radostí a v mlsné puse se mu začaly sbíhat sliny. Do pytle dal nasypat tolik zlaťáků, kolik jen kocour unesl.

„Tohle odnes svému pánovi jako výraz díků,“ řekl král a pospíchal do kuchyně, aby dohlédl na přípravu křepelk.

Nejmladší mlynářův syn seděl doma celý nešťastný a bědoval: „Co si jen počnu? Za poslední peníze jsem koupil kocourovi boty a kde je mu teď konec.“

„Kde bych byl, můj pane, tady jsem. Nesu něco za ty boty a ještě pozdravení od krále.“

Mlynářův syn nevěřil svým očím. Plný pytel zlaťáků! Kocour mu vyprávěl, jak k nim přišel, a jeho pán musel uznat, že to není žádný hlupák.

„To nic není. Budeš mít peněz, kolik budeš chtít, a když mě poslechneš, bude z tebe opravdový hrabě.“

Kocour chodil každý den na křepelky a nosil je králi na zámek. Král si šikovného lovce tak oblíbil, že ho nechal chodit po zámku, jak se mu líbilo.

Jednou kocour zaslechl, že se král chystá se svou dcerou, krásnou princeznou, na projížďku kolem jezera. Hned utíkal domů.

„Jestli chceš být, pane, hrabětem, tak pojď rychle k jezeru.“

Mlynářův syn tomu sice moc nerozuměl, ale neodmlouval a šel s kocourem.

„Rychle se svlékni a vlez do vody. A hlavně se ničemu nediv,“ řekl kocour, vzal staré šaty svého pána a dobře je ukryl.

Za chvíli uslyšeli, jak přijíždí královský kočár. Kocour mu zastoupil cestu, lomil rukama a naříkal:

